

ERDŐSI MARTIN ZSOLT

Oda indultam, ahol az oroszlánok alszanak

Kávét ittunk, én szürcsöltem inkább. Nekem ez volt az első, mondtam, de nem hitted el. Letörölted ajkamról a habot, és oroszlánokról kezdtél mesélni. Ilyen nagyokat otthon sosem. Az idegenség varázsa lehet, incselkedtem, mintha nem nyeltem volna elsőre minden szavad.

Elfelejtettem a kávézó nevét, súgtam bűnbánón Istennek, vagy valaki másnak, hátha hallgatózik, de azt a pillanatot, mikor egy bekanyarodó autó neonja kékbe vonta az arcod, és ragyogtál, akárha a túlvilágról, megtartottam.

Eljött az idő, hogy helyedre a hallgatás lépett, és sokáig vártam tőle választ olyan kérdésekre, amiket nem tehettem fel. Egy padra roskadtam, szemben, a parkolóban, megint vándorcirkusz, és azon merengtem, nekünk, reményteleneknek, milyen nyomorult hely maradt még a világban, elbújni hová lehet, de csak oroszlánbögés felelt valamelyik sátorponyva alól. Ismerős kétség derengett fel a parkolóban, még az arcodat is látni véltem, mikor esni kezdett, megjött a villamos, és elsodorta délibábotat.

Akkor megnyugodtam.

Oda indultam, ahol az oroszlánok alszanak,
és azt kívántam, így aludj te is.

Te tudtad

Te tudtad.
Mikor alattam hét emelettel
megmozdult a föld,
és elhalkult a turbékoló erkély,
csak a szárnyverdesés maradt.
Meleg tejjel nyugtattam magam,
még nagymamámtól lestem el a módszert,
de nem csitult a görcs.
Mikor a vakolat omlani kezdett,
nem kiáltottam, csak írtam tovább.
A kórházból kilépve,
már hónapokkal később,
első utam a boltba vitt.
Papír és toll kellett. Nem,
te kellettél volna.
A mindig magabiztos arcod,
gúnyos szájgömböleted, megjátszott
aggódásod és ölelésed melege,
ez mind, és még valami más is.
Így beérem tollal és füzetrel,
míg meglelem magamban, mi hiányzik.

Te tudtad, hogy omlás lesz előbb-utóbb,
pedig a mennyezet is még alig repedezett,
mikor kimondtad, hogy ennyi.

Nekem szánt napjaid

A gyermekkor kápolnájának hívom. Porladó
falain vizzály penészlík. Résnyire
kitérül álmaimban, felébredve oszlik
a homály. Bent ültünk egykor, vártunk,
mint akik hisznek
a csodában. De Isten nem jön el, és
hamarosan nem jöttél te sem. Ültem

egyedül, míg megfáradva felnőttem
inkább. Háromszor kellett ráfordítanom
a kulcsot, mert te is háromszor
fordítottál hátra
nekem. Most külön utakra indulunk,
szívünk csordultig haraggal.
Jó lenne egyszer újra beülni, csak
mi ketten
és várni az Istent, mint az álmaimban,
mert hátha mégis eljön.